

III. Възпитанието.

— Ела мами, ела сине! Седни при мене... Азъ ще му покажа, какъ се биятъ чорбаджийскитѣ деца. Не плачи, детето ми! Азъ ще кажа на баща ти да ти купи жълто поясче, утешаваше го милостивата майка, глѣди го по главата и се закая на Ивана.

— Тия нехранимайковци всѣкога ще ти развалятъ съня, избѣбра вулканътъ и потърка брадата си. Тамамъ бѣхъ заспалъ... А донесе ли Иванъ ракията?

— Ето я, отговори чорбаджийката.

— Налей ми.

— Бобако, дай и мене ракийка, каза Неновиятъ наследникъ и облещи очи.

— Ти си още малъкъ... Не пий ракия. Който пие ракия, той не става човѣкъ. Само коцкаритѣ (чапкънитѣ) пиятъ ракия, проповѣдва Нено.

— Азъ искамъ да пия ракия и да стана като тебе, отговори синътъ.

— А нима азъ съмъ коцкаръ? запитва бащата и поуципна сина си за гушката.

— А защо ти пиешъ ракия? пита Николчо.

— Азъ съмъ голѣмъ, а ти си малъкъ, отговори бащата.

— А нима малкитѣ коцкари сж по-лошави отъ голѣмитѣ?

— Ахъ, какъвъ си ти хлевоусти Пенко! каза бащата и заповѣда на майката да налѣе на остроумния ораторъ малко ракийка.

— Пийни си, сине, пийни си, мами! Ако ти тегли сърдцето, то си попивай по малко. Нашата ракия не е като другитѣ. И царицитѣ могатъ да я пиятъ.